

Atvadās no Saulkrastu traģēdijā bojāgājušās ģimenes

Oktobra sākumā notikusī Saulkrastu traģēdija šokēja daudzus un radīja virkni dažādu versiju par to, kāpēc bojā gāja slavenais pirotehniķis Ilmārs Āboliņš un viņa ģimene, kopā pieci cilvēki. »Vakara Ziņas« šo traģēdiju pētīja no cita skatpunkta, piesaistot astrologu, bijušos kolēģus un domubiedrus, arī bijušo pirotehniķa sievu.

Šīs baisās lietas izmeklēšana ir noslēgusies, tādēļ nu var arī pienācīgi atvadīties no mūžībā aizsauktās Āboliņa ģimenes. Bēru ceremonija paredzēta 4. novembrī Rīgas krematorijā.

Ir daudz neatbildētu jautājumu par šo mīklaino sprādzienu Saulkrastos, kad dzīvību zaudēja pirotehniķis Ilmārs Āboliņš, viņa sieva Ilze Kazradze, viņas meita Anete Kazradze un pāra kopīgais dēls Nils Patriks Kazradzis. Turklāt arī astroloģe, pētot šīs ģimenes liktenīgās dienas astroloģisko karti, vairākkārt uzsvēra, ka nāve šajā datumā neparādās neviena bojāgājušā kartē.

Jurim Kulakovam šī traģēdija liekas ļoti aizdomīga

«Atvadu akustiskais koncerts joprojām tiek plānots Rīgas Svētās Marijas Magdalēnas baznīcā, Kloštera ielā 4, bet pati izvadīšana notiks 4. novembrī no Rīgas krematorijas, kur mēs, grupa «Pērkons», gan neplānojam mairīties pa kājām, un paši, visticamāk, būsīm tikai akustiskajā koncertā.

Izmeklēšana notika ļoti ilgi, tādēļ, konsultējoties ar sev tuvām personām, secinu, ka, pirmkārt, notikušajā traģēdijā ir vainojami vai nu konkurenti, vai arī tas bija terorakts, jo sprādziens aizgāja tikai vienā virzienā. Otrkārt, Ilmāram tomēr bija angārs, kas atradās drošā un labā vietā, gadījumā, ja kaut kas uzietu gaisā, tur glabājās arī lielākā daļa sprāgstvielu. Mājas pagrabā glabājās tikai maza daļa no pirotehnikas. Kāds, kas ar vienu lodi uzlaida gaisā visu ģimēni, zināja arī brīdi, kad visa ģimene būs mājās. Tas, kas glabājās pagrabā, bija smieklīgi mazi resursi, salīdzinot ar to, kas Ilmāram patiesībā bija. Ar to tikai pietika, lai sarīkotu kādu greznāku dārza svētku uguņošanu. Ilmāram piederēja arī veikaliņš, kas atradās, braucot laukā no Rīgas, jūras labajā pusē. Viņam bija nokārtotas visas licences, un Ilmāra firmas puikas brauca pa visu Eiropu spridzināt. Ņemot vērā, cik viņš rūpīgs un kārtīgs bija, tad nejaušība nevarēja būt arī no mājinieku puses. Tur viss ir ļoti aizdomīgi, tādēļ tā izmeklēšana notika tik ilgi. Parasti nāves gadījumā viss tiek noskaidrots nedēļas laikā, bet šī izmeklēšana ilga labu laiku. Arī ķīniešu pirotehnika ir tāda, ka viss iet gaisā uz visām pusēm, bet šeit viss vilnis aizgāja uz mežu. Ja sprādziens būtu nejaušs, tad, visticamāk, ciestu arī blakus māju kaimiņi, bet šajā gadījumā bojā gāja tikai Ilmāra ģimene,» savu viedokli par notikušo pauž komponists Juris Kulakovs.

Pirmā sieva Vega Āboliņa: «Visa ģimene jau ir kremēta»

«Sprādziens notika 5. oktobrī, un šodien ir 2. novembris, pagājis gandrīz mēnesis. Aizgāja viņi, starp citu, pilnmēness vakarā, un es vēl tovarar skatījos uz mēnesi, domājot, ka mēness vēl nav apaļš. Mana vecākā meita Kristīne organizē šīs bēres. Organizēšanā piedalās arī Juglas vidusskola. Ir izdarīta jau kremēšana, jāsaka tā, ka pats negadījums bija sava veida kremēšana, tādēļ atvadīšanās notiks pie urnām. Ja būtu obligāti jāgulta zemē, tad to pēc sprādziena būtu grūti izdarīt. Ja ir urnas, tad vietai, kur guldīt aizgājēju pelnus, nav tik lielas nozīmes kā tad, ja nelaiķi tiek apglabāti zārkos. To, kur glabāsies Ilmāra un viņa ģimenes mirstīgās atliekas, es vēl nemāku teikt. Zināmā mērā to noteiks Ilmāra māte Mirdza, bet lēmums vēl nav pieņemts. Mani vecākie bērni Jānis un Kristīne ir par to, lai mirstīgās atliekas tiktu glabātas Rīgas teritorijā. Dēls Mārtiņš no Vācijas jau ir ieradies Latvijā. Tiesa gan, viņam šis brauciens bija rūpīgi jāizplāno, jo viņš ar ģimēni dzīvo mazā Vācijas pilsētiņā, kas ir astoņu stundu brauciena attālumā no Frankfurtes lidostas. Tā kā šis notikums bija ļoti negaidīts, tad lidmašīnas biļetes par saprātīgu naudu nav iespējams iegādāties. Tādēļ dēls uz Rīgu atbrauca ar auto. Atvadīties sanāks visa ģimene, mēs pat apsvērām, ka uz bērēm varētu doties arī mani jaunākie bērni, kas varētu atbalstīt tuviniekus. Taču, lai nebūtu liekas ažiotažas, iespējams, viņi tomēr nebūs. Būs mani un Ilmāra

kopējie bērni – Jānis, Kristīne un Mārtiņš, Ilmāra māte Mirdza un es,» stāsta bojāgājušā pirotehniķa Ilmāra Āboliņa pirmā sieva un abu trīs bērnu māte Vega Āboliņa.

35 gadus glabā Ilmāra dāvāto ceriņziedu

«Vēlos pateikt, ka Ilmārs bija cilvēks svētki arī attiecībās ar bērniem. Viņš nebija tas, kurš pacietīgi un neuzkrītoši gādātu pelēcīgas ikdienas lietas. Tomēr katru reizi, kad viņš ieradās, bērniem bija svētki un lieli prieki. Laika periodā, kad Ilmārs dzīvoja Saulkrastos, bet viņa māte Mirdza dzīvoja netālu no mums, dažubrīd viņai nebija pat maizītes mājās vai sliktas pašsajūtas dēļ viņa nevarēja aiziet pēc pārtikas, dēļ mēdza ierasties ar rožu pušķi un šokolādes konfekšu kasti. Diemžēl Mirdzai ir cukura diabēts un viņa nedrīkst ēst šokolādi, taču Ilmārs šādi varēja izpausties. Bet tā nekādā gadījumā nebija ne liekulība, ne arī divkosība, viņš vienkārši tāds bija, ka visu darīja ar vērienu, dzirksteļojot un zibeņojot. Tādēļ patiesībā nevienu citu profesiju kā pirotehniku viņš nemaz nevarētu darīt ar šādu raksturu.

No Ilmāra man ir bērni un kāda jauka piemiņa – mazs, sakaltis ceriņzars. Kad piedzima mūsu pirmais dēliņš Jānis, Ilmārs mani mājās sagaidīja ar baltu ceriņu klēpi. Tas notika 1983. gada janvārī, kad laukā bija liels sals. Padomju laikā ziemā dabūt ceriņus bija kaut kas unikāls. Es līdz pat šai dienai esmu saglabājusi balto ceriņu zariņu, jau gandrīz 35 gadus. Domāju, ka tagad, kad Ilmārs ir miris, glabāšu to līdz mūža galam. Neviena cita vīrieša dāvāts zieds man nav bijis tāds pārsteigums un vērtība,» tik smeldzīgu atmiņu stāstu mums uztic Ilmāra pirmā sieva.